

Arne Mariager
Fuglemanden
396 sider
Hovedland

Arne Mariager har udgivet en krimi med forbrydelse og plot, der heldigvis ikke er så udspekuleret og alternativt, som mange forfattere har brudt adskillige årshjerner med i forsøget på at distancere sig fra det ordinære.

Plottet er ganske ligetil, og opklaringen er idé- og udviklingsmæssigt i den bedre genre. Lettere dagligdags, nede på jorden, og hvor forståelsen om stor gevinst og mange penge til forbryderen ligger lige til højrebænet.

En galleriejer i Aarhus, har gennem årene, lad os sige det sådan, erhvervet sig en større kunstsamling, der på sigt vil kunne give ham den helt store gevinst. Men der er lige nogle forbrydelser, han skal have ordnet først. Nogle mord. Hvilket han slipper godt fra. Indtil lige altså han skal have begået den sidste store forbrydelse, før han kan trække sig tilbage.....

Udmærket idé. Udmærket forløb.

Desværre hopper og danser det sproglige sammen med en forvirrende fokusering. Den slags hvor der rigtigt mange steder bliver bygget en god fortælling op ud fra én synsvinkel, hvorefter det hele falder til jorden igen med gerningsmandens eller andres flade kommentar:

"McNøglehus", "Det var en befrielse", "Han tænkte forløbet igennem". "Dagen var begyndt. For nogle". Sådan noget. Eller "Telefonen ringede et par gange. Så fik han forbindelse". "Vigtigt tænkte Frank". Med sådanne efterkommentarer synes vi, sproget mister dynamik og fremdrift, og som læser mister man fokus. Specielt i bogens første halvdel.

Når vi dertil lægger, at Mariager bruger decideret forkert stavede eller mindst sjældent og tvivlsomt stavede stednavne, så irriteres man så meget, at det bliver svært at fastholde glæden ved handlingen og svært at komme videre.

Eksempelvis hedder det Ørstedsparken i København og ikke som i romanen Ørstedparken uden

S. Tillige er der kun to almindeligt forekommende, forskellige stavemåder af Marselisborg Skovene i Århus. Enten som her beskrevet, altså

Marselisborg Skovene

i to ord, ELLER

Marselisborgskovene

i ét ord. Den tredje model, nemlig

Marselisborg skovene

, altså det andet ord med lille, eksisterer kun i bogen her og ikke i virkeligheden, på nær meget få steder rundt om på hjemmesider og så nede i brødteksten. Det kan forsvares, men hvorfor dog bruge denne model, når det andet er officielt og smukkere og hyppigst anvendt? Iøvrigt skrives ordet dog korrekt et andet sted i bogen. Nemlig på side 160 hvor der reelt nok står

Marselisborgskovene

. Hvor er korrekturlæseren blevet af?

Og er det realistisk at dirke en kommodeskuffe op med en kraftig saks? Og vil en politimand nogensinde finde på at tage sig et glas vin i en gerningsmands lejlighed?? Fra dennes egen samling??

Vi anser det for tvivlsomt, at en drabsefterforsker, der ikke kan lide at spise alene hjemme i weekenderne og drikker dansk vand og ryger pipe, ejer og skal have slæbt ikke mindre end 15.000 bøger op i sin nye lejlighed i København på fjerde sal uden elevator. Ovenikøbet når bøgerne ikke senere får en nævneværdig rolle i handlingen.

Vi spørger også os selv, om det nu kan passe, at en civilingeniør i Skive med en fortid som løjtnant i Frømandskorpset i fulde alvor kan finde på at stå og pisse på den forbryder, han lige har gennembanket, fordi han ville voldtage civilingeniørens kone. Og når galleriejereren i begyndelsen af bogen næsten går og træller og fører en munter tone efter sine forbrydelser, og samme forbryder ved sin anholdelse hvisler og slynger om sig med begreber som nazisvin og røvhuller og gå ad helvede til mod de politifolk, der har anholdt ham, og som smider samme forbryder først op i luften og så flere gange ind i væggen ja, så beklager vi, så er vi altså stået af.

Det er for vildt. Troværdigheden er forlængst gået fløjten. Det virker som om, Arne Mariager har samlet en masse research-noter om vine og om seriemord i Danmark og andre ting, som han har fornøjet sig med at få ned på pc'en. Og sproget lader han så læserne om at samle op.

"Ud af røret Frank. Du skal bare indfinde dig på havnen i Bogense. Så render du lige ind i cirkuset". Eller *"Jeg kommunikerer ikke med de døde. Det volder mig sgu problemer nok med at kommunikere med de levende"*

. Taler man virkelig sådan i etaten?

En blind mand med en syg førerhund kunne se, at der var sket et eller andet ud over det sædvanlige . . . □

Er sådanne metaforer virkelig nødvendige for at skabe billeder for læseren?

Så brølede svenskeren: -Nå, hvor helvede vil du ha´ bordet stillet, sin svagpisser.....Når jeg har fået denne opgave, er det fordi, jeg er uddannet tømrer og snedker. Fordi jeg kan det lort. Jeg valgte bare at blive politimand bagefter, fordi jeg faldt i søvn på grund af langsommeligheden mellem håndværkere....

Man skal være indstillet på, at man får et skarpt og sine steder decideret vulgært sprog smidt i hovedet. Om forfatteren mener, det har været nødvendigt for personkarakteristikken, eller om Arne Mariager bare har læst bøger nok til, at nu skal den have alle på tangenter, det er uvist. Men klædeligt er det ikke. Eller hvad med den her fra civilingeniøren i Skive:

Da betjentene hentede forbryderen, overrakte værten dem tilståelsen (optaget på mobil, red.), og han tilbød at komme og tæve idioten, hvis han trak tilståelsen tilbage.....Jeg vil bare vente, til han bliver løsladt. Så finder jeg ham igen og giver ham så mange klø, som han aldrig har fået før. Det er det eneste, den slags skiderikker har respekt for

Og så for lige at runde lidt af med en sjov, lille en i disse MeToo-tider:

Han tænkte på, at købmandsenken næppe var en kvinde, der brød sig om helt glatte mandekroppe. Men man kan aldrig vide, tænkte han. - Der er store dybder i kvinders sind.

Glatte mandekroppe. Store dybder??? Hvabehar....Øh...

Seriøst mener vi, at oplægget er godt, handlingen er fin, og opklaringen af forbrydelsen i romanen er kronologisk gennemtænkt, og fantasien fejler bestemt ikke noget hos forfatteren. Det *kunne* være blevet en kompetent krimi med et stramt og godt skåret plot. Men indholdet står slet ikke mål med indpakning, formuleringer, personskildring og sprog.

Arne Mariager har på mange måder vist sig at være en glimrende skribent. Men enten har han efter flittig læsning af andres bøger alt for meget på hjerte, som han skal af med og ud med gennem en krimi. Og så bliver det mere Mariager end roman. Eller også må han sammen med sit forlag justere på sin opfattelse af, hvor lav intelligens, han mener vi læsere har, når vi skal bydes små 400 sider, der på flere måder minder om en krimifarce og ikke et gedigent håndværk af en professionel gennem vel snart et par menneskealdre.

Bevares, vi kommer igennem bogen, og 2. halvdel indeholder udmærkede opklaringssekvenser. Totalt set er det dog mest nysgerrigheden, der driver læseren fremad. Spænding og fokus forsvinder bag for meget sprogligt flimmer og ballade, eller hvad det nu er...